

tale om at beskatte en renteindtægt hos sælger, som reelt ikke findes, idet den samlede betaling for f.eks. goodwill ikke bliver betalt på én gang, men betales løbende. Derfor kan det samlede beløb heller ikke "trække rente", da betalingen af f.eks. goodwill forløber over en årrække.

Henrik Friis og Kim Munch Lendal mener endvidere, at det er et problem, at yderen i den situation, hvor den løbende ydelse ophører, inden der er betalt et beløb svarende til den kapitaliserede værdi, skal indtægtsføre differencen mellem den kapitaliserede værdi og det samlede betalte beløb. Yderen vil i den situation ofte ikke kunne betale på grund af økonomiske vanskeligheder. Tilsvarende kan der for sælger opstå skattemæssige og likviditetsmæssige problemer i en situation, hvor de løbende ydelser ophører inden aftalens udløb, efter at der af de første løbende ydelser er betalt den fulde avanceskat af alle de tilbagediskonterede ydelser og dermed også af de fremtidige ydelser, selvom disse ikke forfalder. Den skat, som sælger retteligt skal have tilbage, bør kunne udløses ved regulering (genoptagelse) af grundlaget for kapitalværdien af de tilbagediskonterede ydelser og betalt avanceskat. Selvom sælger får en tidsbegrænset fradragsmulighed, er det ikke sikkert, at der er skattemæssige muligheder for at udnytte dette grundet f.eks. pensionsforhold.

Erhvervsministeriets, Finansministeriets og Skatteministeriets medlemmer af udvalget er ikke enige heri. Det forhold, at den løbende ydelse ophører, eksempelvis fordi den ifølge aftalen er begrænset til 5 år, uden at der er betalt et beløb svarende til den kapitaliserede værdi, behøver ikke at være udtryk for, at yderen har økonomiske problemer, men vil nok oftere afspejle, at skønnet i forbindelse med kapitaliseringen har været behæftet med stor usikkerhed. I en situation, hvor der betales mindre end den kapitaliserede værdi, har købers afskrivningsgrundlag været for højt. Dette skal der korrigeres for, hvilket efter forslaget sker ved, at køber skal indtægtsføre differencen i det år, hvor den løbende ydelse ophører. Alternativet hertil ville være genoptagelse og forhøjelse af køberens skatteansættelser mange år tilbage i tiden. Tilsvarende findes korrektionen for sælger mest hensigtsmæssigt at kunne foretages i ophørsåret. En løbende ydelse kan strække sig over en meget lang årrække, og det vil være problematisk i administrativ og forældelsesmæssig henseende at skulle tage en eksempelvis 15 år gammel skatteansættelse op til behandling.

For så vidt angår den særlige henstandsordning i forbindelse med overdragelse af goodwill og andre immaterielle aktiver, som helt eller delvis finansieres

ved en løbende ydelse, mener Steen Askholt, Henrik Friis, Kim Munch Lendal og Jørgen Sandager, Foreningen af Registrerede Revisorer og Foreningen af Statsautoriserede Revisorer, ikke, at det kan være rigtigt, at forligsteksten skal forstås således, at hele det modtagne beløb skal afdrages på henstandsbeløbet, efterhånden som ydelserne betales. I selve teksten til finanslovsaftalen står, at skatten betales i takt med de løbende ydelser og med hensyn til bilag 6 til aftalen, står der i næstsidste afsnit, sidste to linier kun, at skatten i henstandsordningen skal betales af de først modtagne ydelser, men dette er ikke nødvendigvis hele den modtagne ydelse, sådan som lovforslaget lægger op til. Skal de først modtagne ydelser afdrages fuldt ud på henstandsbeløbet, kan sælger i konkrete situationer mangle provenu til at opretholde en normal levestandard efter salget. Sælger kan endvidere risikere at betale 100 pct. i skat, idet sælgers indkomst sandsynligvis også ophører, og der derfor ikke er indkomst at modregne den negative saldo i.

Erhvervsministeriets, Finansministeriets og Skatteministeriets medlemmer af udvalget og Frithiof Hagen, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, mener at det er en klar forudsætning, at de modtagne beløb fuldt ud skal anvendes til at betale skatten, og at dette har fundet udtryk i forligsteksten. Det anføres heri, at sælgers beregnete skat udskydes og betales i takt med betalingen af den løbende ydelse. Skatten knytter sig ikke til de enkelte ydelser, men er opgjort på baggrund af den kapitaliserede værdi, der indgår på saldoen. I bilag 6 er det direkte anført, at skatten ikke kan fordeles lineært, men skal betales af de først modtagne ydelser. Det må i øvrigt anses for usædvanligt, hvis hele den virksomhed, hvortil goodwillen knytter sig, afstås mod en løbende ydelse, ligesom det i den sammenhæng også må være op til sælger at aftale en betalingsform, der sikrer vedkommende en vis likviditet. Ordningen skal endvidere ses i forhold til, at hele skatebeløbet efter de almindeligt gældende principper skal betales på aftaletidspunktet.

Niels Blomgren-Hansen og Frithiof Hagen mener, at den særlige henstandsordning vedrørende goodwill af flere grunde er problematisk.

For det første er den unødvendig for at løse sælgers eventuelle likviditetsproblem som følge af dobbeltbeskatning/dobbeltfradrag. Dette problem ville kunne løses ved, at skattevæsenet efter anmodning og i det omfang, der kan dokumenteres et behov herfor, yder sælger et normalt forrentet lån, der afdrages i takt med ydelsernes udbetaling og det derved opståede likviditetsoverskud.